

EMMY
POSTMA

Kasteel droom

Mijn avonturen in Frankrijk

Ambo | Anthos
Amsterdam

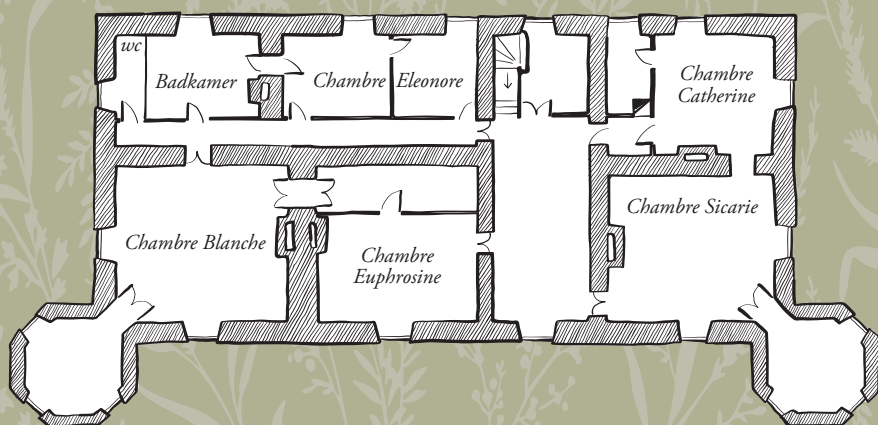
Inhoud

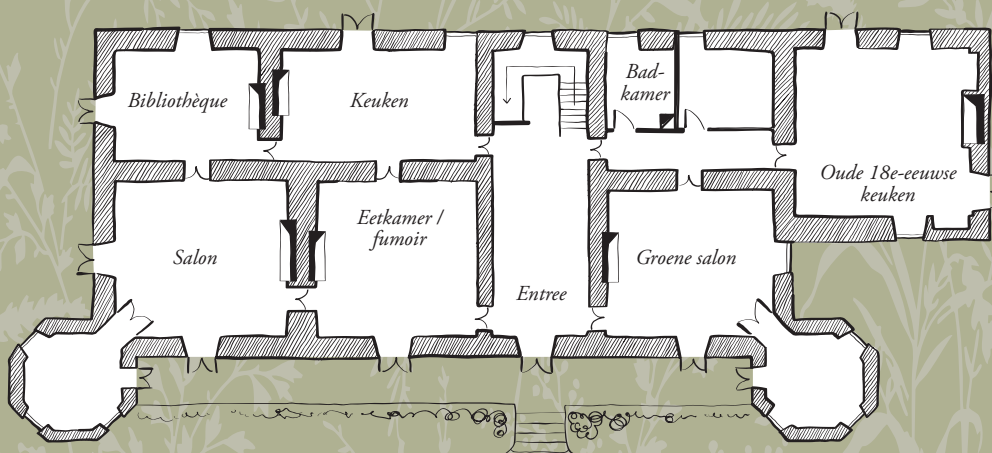
Voorwoord	7
1 Hoe het begon: verkocht bij de eerste aanblik	11
2 Hoe mijn kasteeldroom bijna in rook opging	21
3 Alleen op avontuur	37
4 Grote besluiten en kleine beproevingen	47
5 Verkocht!	55
6 Eindelijk kasteelvrouwe	63
7 Op ontdekkingstocht	69
8 <i>Tout seul</i> in het kasteel	77
9 Schoorsteenperikelen	85
10 En het werd voorjaar	93
11 Groots verbouwen met beperkte middelen	101
12 Een van de <i>belles demeures</i> van Douzillac	109
13 De geschiedenis van Chateau des Chauvaux	115
14 <i>Trouvailles</i>	131
15 Nieuwe huisgenoten	141
16 Het feest dat niet doorging	151
17 <i>Napoleon et Joséphine</i>	157
18 De lange weg naar een kasteel zonder lekkend dak	165
19 Het noodlot slaat toe	179
20 Vijf jaar later	185
21 Mijn liefde voor eten en mijn favoriete recepten	201
Bijlage: Alle bewoners van Chateau des Chauvaux	221

Plattegrond kasteel

Eerste verdieping

Begane grond

Voorwoord

Veel mensen kennen mij en mijn kasteel van het televisieprogramma *Ik Vertrek*. Onze deelname aan dat programma heeft een enorme impact op het leven van mijn man, Rutger, en van mij gehad. De eerste uitzending was primetime op nieuwjaarsdag 2021. Moe van de avond en nacht ervoor zaten veel mensen op de bank tv te kijken. Voor veel kijkers was het waarschijnlijk al snel duidelijk dat deze aflevering van het populaire programma geen doorsnee verhaal was: *Bijna zestigjarige vrouw koopt in haar een-tje een verwaarloosd kasteel in Frankrijk. Man heeft er geen zin in en blijft in Nederland*. De uitzending maakte zoveel los dat onze telefoons roodgloeiend stonden van alle appjes en berichten van bekenden en onbekenden. Daarnaast kregen we geweldige recensies in de kranten. We stonden te kijken van zoveel positiviteit.

Op 3 januari 2021 vertrokken Rutger en ik weer naar het kasteel om er een paar weken te blijven. Onderweg werden we gebeld of we wilden meedoen aan een talkshow, *M*, met Margriet van der Linden! Ook kregen we allerlei andere aanvragen voor interviews en het aanbod voor een tv-optreden bij *Jinek*. We waren stomverbaasd over de hoeveelheid reacties en we genoten er enorm van; we vonden het geweldig dat zoveel mensen enthousiast waren over onze aflevering. Opmerkingen als ‘powervrouw’ en ‘als we allemaal zo positief als

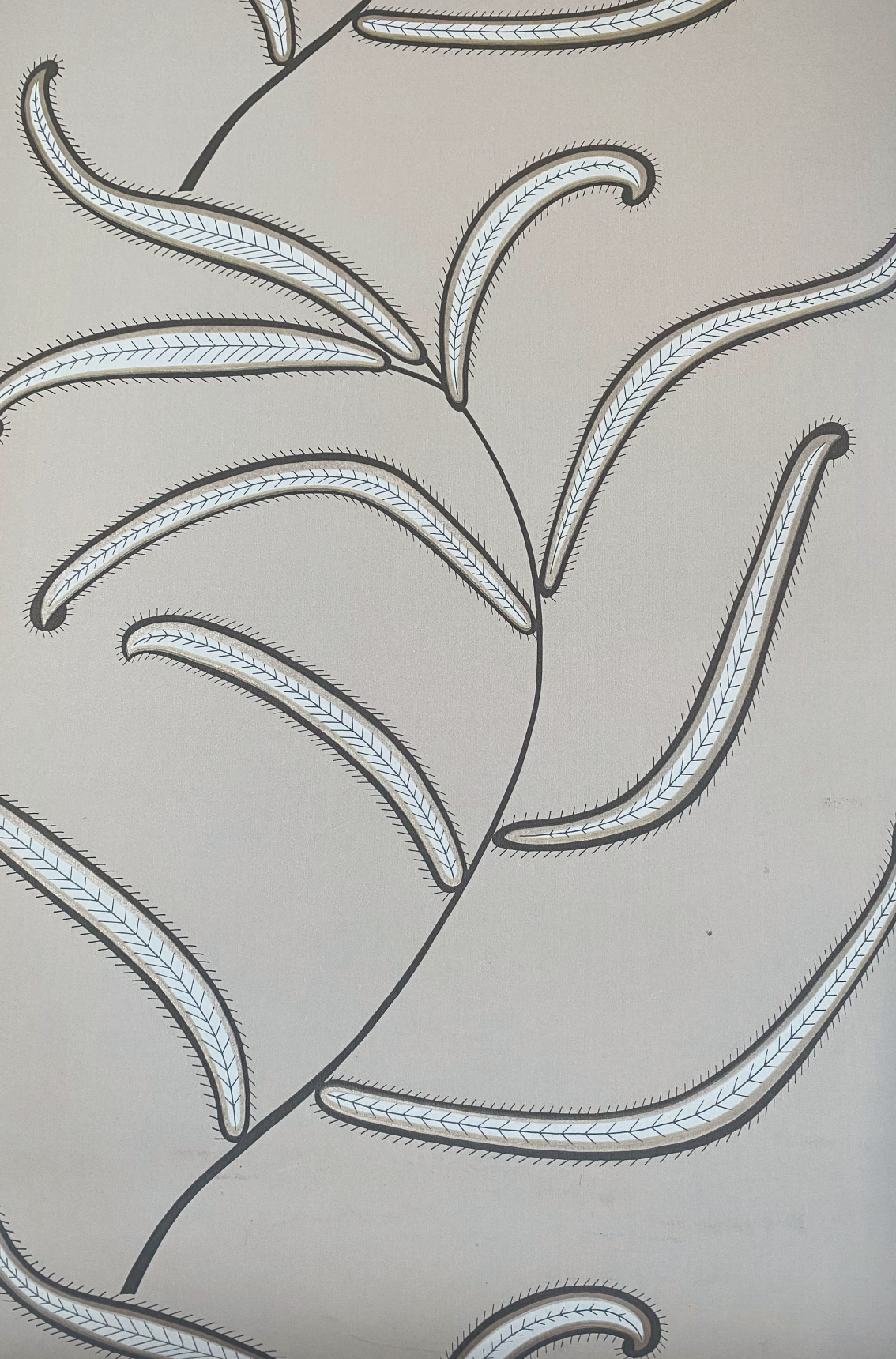
Emmy het nieuwe jaar in gaan dan komt het goed' en 'als Emmy het kan, dan kan ik het vast ook wel...'

Helaas konden we die week de talkshow niet bijwonen, want we waren in Frankrijk omdat er gewerkt moest worden in het chateau. Via Zoom zijn we vanaf daar toch nog bij *M* op tv geweest, terwijl mijn zonen en Rutgers vrienden ons in Nederland in de studio vertegenwoordigden. Zaten wij in de ijskoude keuken bij de open haard en zij in de warme studio. Erg grappig om de beelden terug te zien: Rutger met een muts op en ik met een heleboel sjaals om mijn nek. Voor ons was deze uitdossing heel gewoon, maar voor tv-kijkend Nederland zal het er best gek uitgezien hebben.

We hebben het altijd leuk en gezellig gevonden om gefilmd te worden. Ook vermoeiend natuurlijk, want je wordt tijdens die opnames behoorlijk geleefd. Dat we het leuk vonden, kwam ook door de fijne filmploeg en door de enthousiaste reacties van de kijkers. De aandacht leidde tot meer gasten voor de chambre d'hôtes en veel donaties toen we met onze crowdfunding waren begonnen. Af en toe kwam er een nare opmerking op sociale media langs, maar daar bleef het ook bij. Zo dacht men dat Rutger, als tandarts, de restauratie best kon financieren. Maar we hadden juist onze financiën gescheiden, omdat we ieder ons eigen project hadden: hij een woonboot, ik een kasteel. Of men vond dat ik me als verpleegkundige zoiets nooit kon permitteren. Het grappige was dat ik me niet zelf hoefde te verdedigen, want anderen namen het vaak voor me op. Geweldig lief. En toen kwam de mogelijkheid voor een eigen realityserie op ons pad: *Kasteelvrouwe Emmy*. Een ongelooflijke kans.

Romantisch liefdespaartje,
onderdeel van de spiegel in
de Chambre Catherine

I

Hoe het begon: verkocht bij de eerste aanblik

Het was een saaie, regenachtige dag in januari 2018, toen we voor de eerste keer het kasteel bezochten. Ik denk dat ik toen al direct verkocht was. Of misschien was ik al verkocht bij de eerste blik op die mysterieuze foto's van het chateau die mijn man mij mailde met zijn legendarische opmerking: KASTEELTJE 33 KM TEN NOORDOOSTEN VAN BERGERAC, WEL EEN OPKNAPPERTJE. Mijn hart sloeg over. Al jaren droomde ik ervan een nieuw en heel ander leven in Frankrijk te beginnen. Eigenlijk droomde ik al van kinds af aan van een prinsessenleven, en wat is een prinses zonder kasteel?

Op de website van de makelaar stonden treurige en weinig flatteuze foto's. De buitenkant van het kasteel zag er grijs en grijs uit en van het interieur werden slechts enkele van de dertien kamers getoond, waarbij steeds alleen het bovenste deel van de muren te zien was. Later begreep ik maar al te goed waarom alleen dit deel op de foto's te zien was.

Maar het was een echt kasteel! Een unieke kans! Met ongeveer zes hectare land erbij! Niet dat ik op dat moment enig besef had van de omvang van een hectare, maar het klonk in elk geval als veel grond. Dat betekende geen burens op steenworp afstand en ook vele moge-

lijkheden voor een tuin. Het voelde zo onwerkelijk. Het kasteel had zelfs een oprijlaan met grote bomen. En het had torens, een duiventil, een prachtig hek en mooie open haarden en... zoveel bijzonderheden dat het gewoon te mooi om waar te zijn leek.

Een sprookje dus. Maar wel met een duistere kant, zoals het hoort bij sprookjes. Het beeld dat ik van de foto's kreeg was triest en niet erg gedetailleerd. Ze lieten veel aan de verbeelding over.

Ik brandde van nieuwsgierigheid en wist Rutger over te halen om een rendez-vous voor een bezichtiging te maken. Mijn fantasie was al aardig op dreef.

↙ Aanblik bij ons allereerste bezoek

Voorafgaand aan die eerste bezichtiging waren we vooral heel nieuwsgierig of er, behalve de sombere uitstraling en de opbeurende aanbeveling IN NEED OF RESTORATION, nog andere tegenvallers zouden opduiken, zoals een drukke weg, een fabriek of een elektriciteitscentrale vlakbij. Als je in Frankrijk een huis op het oog hebt, is het moeilijk om alvast op vooronderzoek te gaan. De exacte locatie of het adres wordt nooit prijsgegeven door de makelaar om te voorkomen dat mensen de makelaar passeren en op eigen gelegenheid naar de eigenaar gaan en de koop zelf sluiten. In dat geval zou de makelaar de courtage mislopen, wat een aanzienlijk percentage is. Soms zelfs vijf procent of hoger. Onze makelaar had daarom met ons afgesproken op een plek in de buurt van het kasteel: een piepklein stationnetje vlak bij het dorp Neuvic sur l'Isle in de Dordogne. Het was een bijzondere ervaring, onze eerste ontmoeting: Marie Catherine Hallyday, met dezelfde achternaam als die van een bekende Franse rockzanger, kwam aangereden in haar Porsche Boxer en bleek allerminst het soort makelaar dat we hadden verwacht. Ze was een wat mollige dame met een fraaie en uitbundige kledingstijl, die de indruk wekte dat ze haar make-up in een schemerige kamer had aangebracht. Ze sprak gelukkig Engels, hoewel met het gebruikelijke zware Franse accent.

Terwijl ze voor ons uit reed naar het kasteel, probeerde ik alles zo goed en gedetailleerd mogelijk in me op te nemen. Een onmogelijke hoeveelheid vragen flitste door m'n hoofd. Hoe zag de omgeving eruit en waar zouden we terechtkomen? Was dit echt wat we wilden? Oorspronkelijk zochten we meer in een streek met wijngaarden, vanwege de prachtige romantische uitstraling van glooiende velden, maar die waren hier niet. Deze omgeving bestond uit licht verwaarloosde Franse huisjes en wat landbouw. Een beetje rommelig allemaal en zeker geen plaatje uit een brochure over het romantische Franse platteland.

We reden over een bruggetje met aan weerszijden uitzicht op een grote plas water. De rivier de Isle was buiten zijn oevers getreden. Het water stond in de hele Dordogne hoger dan ooit: een afschrikwekkend beeld. Ik wilde absoluut niet in een gebied wonen waar

↑ Mist in de vallei, te zien
vanaf het poortgebouw

we met wateroverlast te maken konden krijgen. Dat leek me een terugkerende angst in elk regenseizoen. Als dat het geval was, viel het kasteel zeker af.

Ineens was daar een inrit aan de rechterkant van de weg, waar de Porsche afsloeg. We reden achter Marie Catherine aan onder een poort door en daar lag het kasteel! Een echt kasteel, zoals je in sprookjes ziet, met torentjes met ramen waaruit elk moment een jonkvrouwe met een lange vlecht haar hoofd zou kunnen steken om naar ons te zwaaien.